

Arrest

nr. 74 500 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker en tweede verzoekster kwamen respectievelijk op 7 september 2010 en op 29 november 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden beiden de dag van hun binnenkomst een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 september 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker :

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Simsir, district Khasavyurt. Op 14 juni 2010 vroeg een vroegere klasgenoot van u, I.(...) A.(...), of het mogelijk was om voor hem 3 dozen op te halen in een apotheek in Zarechka omdat zijn wagen defect was. U deed dit en bracht de dozen naar Adam. Op 15 juni 2010 werden A.(...) en zijn neef S.(...) door kadyrovtsi aangehouden in de bossen in Tsjetsjenië. Die avond bracht u uw neef naar het ziekenhuis en u bleef bij hem tot de volgende ochtend. De volgende ochtend kreeg u van uw moeder een telefoontje die u meedeelde dat u niet naar huis mocht komen omdat kadyrovtsi waren binnengevallen en ze u zochten. Op datzelfde moment vielen ze ook bij uw drie ooms binnen. Omdat ze u toen niet thuis vonden, vielen deze kadyrovtsi binnen bij uw schoonmoeder, waar ze ook u zochten. U ging naar uw oom in Neftekatchka waar u onderdook tot aan uw vertrek uit Dagestan. U had geen contact meer met uw moeder, noch met uw echtgenote. Tijdens uw onderduikperiode vielen de kadyrovtsi naast op 16 juni 2010 ook de volgende dag, op 17 juni 2010, binnen bij uw schoonmoeder. Ze zochten u. Op 11 augustus 2010 verliet u Dagestan en reisde u naar Europa. Op 17 augustus 2010 vielen kadyrovtsi opnieuw de woning van uw schoonmoeder binnen. De broer van uw vrouw probeerde deze mensen tegen te houden en hij werd daarbij gedood. Op 7 september 2010 kwam u in België toe waar u dezelfde dag asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Op 29 november 2010 kwam u echtgenote ook in België toe om u te vervoegen en zij vroeg diezelfde dag eveneens asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort en uw rijbewijs.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Dagestan hebt verlaten omwille van het feit dat u door de autoriteiten werd gezocht nadat u voor een vroegere klasgenoot Adam dozen was gaan afhalen in een apotheek. Deze klasgenoot werd gearresteerd en de volgende dag vielen kadyrovtsi binnen in uw woning op zoek naar u (CGVS 25/02/2011 p.9, 14,15: 11/07/2011 p. 6, 7). Er moet echter worden vastgesteld dat u niet aantoonde dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U maakt om onderstaande redenen uw asielrelaas niet aannemelijk. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u weinig tot geen ernstige pogingen ondernam om meer informatie te bekomen over de omstandigheden en de evolutie van uw problemen, noch in uw land van herkomst, noch sinds uw komst in België. Meer bepaald het bekomen van informatie betreffende uw klasgenoot Adam die volgens u de directe aanleiding was van uw problemen, betreffende de reden waarom u werd gezocht en betreffende de inval op 16 juni 2010 in uw woning. U verklaarde dat u omwille van het leveren van dozen aan uw klasgenoot Adam werd gevisieerd door de autoriteiten. U bent van oordeel dat er geen andere precedënten waren en dat het enige reden kon zijn gezien u vroeger geen problemen had gehad (CGVS man11/07/2011 p. 3, 4, 7, 8). Echter u, noch iemand van uw familie ondernam tijdens uw verblijf in Dagestan iets om de concrete reden waarom u daadwerkelijk werd gezocht uit te vinden. U verklaarde verder dat u niets kon zeggen over wat er werd gezegd of gevraagd aan uw ouders tijdens de inval op 16 juni 2010 in uw woning wat mogelijks zou kunnen uitklaren waarom u werd gezocht en u legde uit dat u hierover geen informatie kon geven omdat u niet aanwezig was en doordat u moeder begon te huilen u zich compleet verloren voelde. U gaf voorts aan dat u hierover wel vragen had gesteld maar dat uw oom u niets had verteld en enkel tegen u zei dat u zich sterk diende te houden, dat alles in orde zou komen (CGVS man 11/07/2011 p. 3, 4, 7, 8, 9). Deze uitleg is niet afdoende. Evenmin ondernam u in de periode dat u nog in Dagestan verbleef iets om uit te zoeken wat er was gebeurd met uw klasgenoot Adam, de persoon die u verantwoordelijk acht voor uw problemen, omdat u geen tijd had om dat te doen, omdat u het afschuwelijk vond dat hij en zijn neef u in de problemen hadden gebracht en omdat u schrik had voor het leven van uw ouders en uw broers (CGVS man 11/07/2011 p. 3, 4, 7, 8, 9). Ook deze uitleg is niet afdoende. Ook ondernam u tijdens uw onderduikperiode en na uw vertrek uit Dagestan onvoldoende ernstige pogingen om na te gaan of de autoriteiten u na de inval op 16 juni 2010 nog thuis of bij uw directe familieleden zijn komen zoeken. U vermeldde weliswaar tijdens uw gehoor in februari 2011 dat ze nadien niet meer zijn langs geweest om vervolgens duidelijk te maken dat u niet weet of ze nog waren langs geweest omdat uw moeder niets tegen u wou zeggen. U vermeldde dat uw moeder geen informatie wou geven omdat de telefoons worden afgeluisterd (CGVS man 25/02/2011 p. 3, 8, 9, 10; 11/07/2011 p. 9). Uw uitleg is niet afdoende. Het feit dat uw moeder niets wou zeggen, weerlegt niet dat uw oom wekelijks contact had met uw ouders en bijgevolg op de hoogte moest zijn geweest of er nog andere zoektochten naar u hadden plaatsgevonden bij uw directe familie. Bovendien is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat de autoriteiten die u zochten, enkel hun aandacht zouden hebben gevestigd om u te zoeken bij uw schoonfamilie en niet op uw directe familie. Over dit alles moet opgemerkt worden dat van een asielzoeker die zijn land verlaat omwille van problemen met autoriteiten vermoedelijk omdat hij hulp had

verleend aan een klasgenoot redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij ernstige en voldoende pogingen onderneemt om uit te zoeken waarom hij daadwerkelijk wordt gezocht, wat er concreet is gebeurd met de persoon van wie hij vermoedt dat hij verantwoordelijk is voor zijn vervolging en of zijn directe familie nog verdere problemen hadden gekregen door hem. Het feit dat u nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse in uw persoonlijke situatie en doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Bovendien moet worden opgemerkt dat u betreffende de momenten waarop de verschillende invallen van de autoriteiten plaatsvonden, ongerijmde en incoherente verklaringen hebt afgelegd. U verklaarde dat u op 16 juni 2010 van uw moeder een telefoontje kreeg en dat u vernam dat ze u zochten en dat u niet meer naar huis mocht komen. Tevens gaf u aan dat de autoriteiten, kadyrovtsi samen met de lokale politie, op datzelfde moment bij uw drie ooms, de broers van uw vader, zijn binnengevallen. Omdat ze u daar niet vonden, vielen ze nadien, dezelfde dag nog, binnen bij uw schoonmoeder in Osman-yurt. U verklaarde dat u vernam van uw echtgenote dat op 17 juni 2010 ze u een tweede maal in de woning van uw schoonmoeder zijn komen zoeken maar u kon zich vergissen van datum. U verwees ook naar een inval bij uw schoonmoeder waarbij uw schoonbroer werd vermoord. Echter u kon tijdens het gehoor in februari 2011 niet aangeven wanneer dit exact had plaatsgevonden, noch tijdens het gehoor in juli 2011. U antwoordde op de vraag wanneer ze dan naar u op zoek waren enkel 'altijd', 'alle dagen' en u verwees tijdens het gehoor in juli naar uw vrouw voor de juiste datum (CGVS man 25/02/2010 p. 8, 17; 11/07/2011 p. 9). Op het gehoor in juli 2011 beweerde u dat naast de inval in uw woning op 16 juni 2010 en de dood van uw schoonbroer er geen andere invallen meer waren geweest (CGVS man 11/07/2011 p. 10). U werd geconfronteerd met uw verklaringen betreffende de inval bij uw ooms en u bevestigde dat deze huiszoeking had plaatsgevonden (CGVS 11/07/2011 p. 10). Opnieuw werd u gevraagd of er nog andere invallen plaatsvonden behalve op 16 juni 2010 in uw woning en bij uw ooms en de dood van uw schoonbroer en opnieuw herhaalde u dat er niets meer was gebeurd (CGVS man 11/07/2011 p. 10). Vervolgens gaf u aan dat de autoriteiten twee à drie maal bij uw vrouw waren langs geweest en u gaf aan dat het op 16 juni was maar u kon niet zeggen wanneer de andere twee keren hadden plaatsgevonden, noch kon u duidelijk maken hoeveel tijd er tussen de verschillende invallen zat of in welke periode. U legde uit dat op 16 juni 2010 men twee keer is binnengevallen bij uw schoonmoeder en dat de derde keer uw schoonbroer werd vermoord (CGVS man 11/07/2011 p. 10). U werd geconfronteerd met uw verklaringen in februari en u antwoordde dat u dacht dat ze twee keer zijn binnengevallen bij uw vrouw op dezelfde dag (CGVS man 11/07/2011 p. 11). Uw uitleg is niet afdoende en weerlegt deze ongerijmdheid niet. Bovendien moet vastgesteld worden dat uw echtgenote tijdens haar gehoren verklaarde dat ze u kwamen zoeken op 16 juni, op 19 juni en op 17 augustus 2010. Uw echtgenote expliciteerde zelfs dat de tweede inval plaatsvond op uw verjaardag (CGVS vrouw 25/02/2011 p. 5; 11/07/2011 p.4, 5). Het is vooreerst merkwaardig dat u er niet in slaagt om concreet aan te geven op welke ogenblikken u daadwerkelijk werd gezocht. Verder is het eveneens merkwaardig dat u zelfs niet eens de maand van de dood van uw schoonbroer, gedood omdat ze u zochten, kan weergeven. Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende het tijdstip waarop de invallen bij uw schoonmoeder plaatsvonden. Gezien deze flagrante vaagheden, ongerijmdheden en tegenstrijdigheden kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Van een asielzoeker die zijn land ontvlucht omwille van het feit dat hij werd gezocht door de autoriteiten, is het redelijk te verwachten dat hij concreet, coherent en duidelijk kan aangeven op welke momenten hij werd gezocht. Deze vastgestelde vaagheden en nalatige handelingen aangaande feiten die immers betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico op vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondersteund door uw reis doorheen de Russische Federatie. Uit uw relaas blijkt dat u vanuit Khasavyurt de bus naar Moskou nam en dat u reisde met enkel uw binnenlands paspoort en uw rijbewijs. U gaf aan dat de bus onderweg naar Moskou meerdere malen werd gecontroleerd maar dat de chauffeur alles regelde (CGVS 25/02/2011 p.11, 12). Het feit dat u met uw eigen identiteitsdocumenten deze binnenlandse reis ondernam en dat u het risico nam, gezien uw vrees voor de autoriteiten, om bij identiteitscontroles ernstige problemen te krijgen, ondermijnt uw vrees voor de autoriteiten. Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u vanuit Khasavyurt de bus naar Moskou nam en dat u reisde met enkel uw binnenlands paspoort en uw rijbewijs. U gaf aan dat de bus onderweg naar Moskou meerdere malen werd gecontroleerd. In Moskou verbleef u twee weken bij een kennis van uw vader, S.(...). U gaf aan dat er geen andere documenten voor uw reis naar Europa werden geregeld, noch had u vragen gesteld of er documenten voor u voorzien waren. U vermeldde dat S.(...) u meenam naar een treinbegeleidster en dat u de trein nam naar een onbekende plaats. S.(...) liet u weten dat u geen vragen mocht stellen aan

de treinbegeleidster en u had dat ook niet gedaan. Op de eindbestemming van de trein, een stad waarvan u niet de naam weet, nam u de taxi waarmee u naar België kwam. U verklaarde dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U gaf aan dat u enkel met de trein een landsgrens overging maar de u met de wagen geen grens had opgemerkt. U vermeldde dat er geen afspraken waren gemaakt over de reisroute, het verloop van de reis, over wat te doen tijdens de reis naar hier (CGVS 25/02/2011 p.11, 12). Uw uitleg overtuigt echter niet. Het is weinig waarschijnlijk dat u zonder geldige internationale reisdocumenten met de trein de Europese Unie zou zijn binnengekomen. Verder is het evenmin weinig waarschijnlijk dat de chauffeur van de taxi het risico zou nemen om zonder reisdocumenten voor u de Europese Unie binnen te komen of u geen informatie te geven over de reisdocumenten of concrete afspraken te maken. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over de reisdocumenten die mogelijks voor u werden gebruikt. Dit alles doet mij vermoeden dat informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, uw reisdoel en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Wat betreft uw vermeende taalproblemen dient opgemerkt te worden dat uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt dat etnische Tsjetsjenen in het algemeen de Russische taal machtig zijn, toch minstens in die mate dat ze het kunnen verstaan en zelfs eenvoudige gesprekken kunnen voeren. Meestal zullen zij zich goed in het Russisch kunnen uitdrukken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u verklaarde in Osman-Yurt negen jaar (middelbaar) onderwijs te hebben gevolgd. U gaf aan dat de vakken Tsjetsjeense literatuur en taal in het Tsjetsjeens werden gegeven en de rest van de lessen werd in het Russisch gegeven (CGVS 11/07/2011 p. 2). Bovendien werd u aan het begin van beide gehoren duidelijk gevraagd om taalproblemen te melden (CGVS 25/02/2011 p.2; 11/07/2011 p. 2). Opgemerkt moet worden dat u in beide gehoren verklaarde telkens wanneer u vragen niet goed had begrepen deze had gemeld en dat u nadien de verduidelijking wel had begrepen (CGVS 25/02/2011 p.17; 11/07/2011 p. 13). Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort en uw rijbewijs, bevatten persoonsgegevens welke niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van tweede verzoekster :

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Simsir, district Khasavyurt. Op 14 juni 2010 vroeg A.(...), een vroegere klasgenoot van uw echtgenoot, of het mogelijk was om voor hem 3 dozen op te halen in een apotheek in Zarechka omdat zijn wagen defect was. Uw echtgenoot deed dit en bracht de dozen naar Adam. Op 15 juni 2010 werden A.(...) en zijn neef S.(...) door kadyrovtsi aangehouden in de bossen in Tsjetsjenië. Die avond bracht uw man zijn neef naar het ziekenhuis en hij bleef bij hem tot de volgende ochtend. De volgende ochtend kreeg uw echtgenoot van zijn moeder een telefoontje die hem meedeelde dat hij niet naar huis mocht komen omdat kadyrovtsi waren binnengevallen en ze hem zochten. Op datzelfde moment vielen ze ook bij zijn drie ooms binnen. Omdat ze uw echtgenoot niet thuis vonden, vielen deze kadyrovtsi binnen bij uw moeder, op zoek naar uw man. Uw echtgenoot ging naar zijn oom in Neftekatchka en dook daar onder tot zijn vertrek uit Dagestan. Uw man had geen contact meer met zijn moeder, noch met u. Tijdens zijn onderduikperiode vielen de kadyrovtsi buiten op 16 juni 2010, ook drie dagen later, op 19 juni 2010, binnen in het huis van uw moeder. Ze zochten uw man nog steeds. Op 11 augustus 2010 verliet uw echtgenoot Dagestan. Op 17 augustus 2010 vielen kadyrovtsi opnieuw de woning van uw moeder binnen. Uw broer die op bezoek was probeerden deze mensen tegen te houden en hij werd gedood. Op 7 september 2010 kwam uw echtgenoot in België toe waar hij dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Op 29 november 2010 kwam u met de kinderen ook in België toe om hem te vervoegen en u vroeg diezelfde dag eveneens asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort en dat van uw echtgenoot, zijn rijbewijs, de geboortektes van de kinderen en een medisch attest van u.

B. Motivering

Ik stel vast dat uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot I.(...) A.(...) werden aangehaald (CGVS vrouw 25/02/2011 p.7; 11/07/2011 p.6). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt: "Uit uw verklaringen blijkt dat u Dagestan hebt verlaten omwille van het feit dat u door de autoriteiten werd gezocht nadat u voor een vroegere klasgenoot Adam dozen was gaan afhalen in een apotheek. Deze klasgenoot werd gearresteerd en de volgende dag vielen kadyrovtsi binnen in uw woning op zoek naar u (CGVS 25/02/2011 p.9, 14,15: 11/07/2011 p. 6, 7). Er moet echter worden vastgesteld dat u niet aantoonde dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U maakt om onderstaande redenen uw asielrelaas niet aannemelijk. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u weinig tot geen ernstige pogingen ondernam om meer informatie te bekomen over de omstandigheden en de evolutie van uw problemen, noch in uw land van herkomst, noch sinds uw komst in België. Meer bepaald het bekomen van informatie betreffende uw klasgenoot Adam die volgens u de directe aanleiding was van uw problemen, betreffende de reden waarom u werd gezocht en betreffende de inval op 16 juni 2010 in uw woning. U verklaarde dat u omwille van het leveren van dozen aan uw klasgenoot Adam werd gevisieerd door de autoriteiten. U bent van oordeel dat er geen andere precedënten waren en dat het enige reden kon zijn gezien u vroeger geen problemen had gehad (CGVS man 11/07/2011 p. 3, 4, 7, 8). Echter u, noch iemand van uw familie ondernam tijdens uw verblijf in Dagestan iets om de concrete reden waarom u daadwerkelijk werd gezocht uit te vinden. U verklaarde verder dat u niets kon zeggen over wat er werd gezegd of gevraagd aan uw ouders tijdens de inval op 16 juni 2010 in uw woning wat mogelijks zou kunnen uitklaren waarom u werd gezocht en u legde uit dat u hierover geen informatie kon geven omdat u niet aanwezig was en doordat u moeder begon te huilen u zich compleet verloren voelde. U gaf voorts aan dat u hierover wel vragen had gesteld maar dat uw oom u niets had verteld en enkel tegen u zei dat u zich sterk diende te houden, dat alles in orde zou komen (CGVS man 11/07/2011 p. 3, 4, 7, 8, 9). Deze uitleg is niet afdoende. Evenmin ondernam u in de periode dat u nog in Dagestan verbleef iets om uit te zoeken wat er was gebeurd met uw klasgenoot Adam, de persoon die u verantwoordelijk acht voor uw problemen, omdat u geen tijd had om dat te doen, omdat u het afschuwelijk vond dat hij en zijn neef u in de problemen hadden gebracht en omdat u schrik had voor het leven van uw ouders en uw broers (CGVS man 11/07/2011 p. 3, 4, 7, 8, 9). Ook deze uitleg is niet afdoende. Ook ondernam u tijdens uw onderduikperiode en na uw vertrek uit Dagestan onvoldoende ernstige pogingen om na te gaan of de autoriteiten u na de inval op 16 juni 2010 nog thuis of bij uw directe familieleden zijn komen zoeken. U vermeldde weliswaar tijdens uw gehoor in februari 2011 dat ze nadien niet meer zijn langs geweest om vervolgens duidelijk te maken dat u niet weet of ze nog waren langs geweest omdat uw moeder niets tegen u wou zeggen. U vermeldde dat uw moeder geen informatie wou geven omdat de telefoons worden afgeluisterd (CGVS man 25/02/2011 p. 3, 8, 9, 10; 11/07/2011 p. 9). Uw uitleg is niet afdoende. Het feit dat uw moeder niets wou zeggen, weerlegt niet dat uw oom wekelijks contact had met uw ouders en bijgevolg op de hoogte moest zijn geweest of er nog andere zoektochten naar u hadden plaatsgevonden bij uw directe familie. Bovendien

is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat de autoriteiten die u zochten, enkel hun aandacht zouden hebben gevestigd om u te zoeken bij uw schoonfamilie en niet op uw directe familie. Over dit alles moet opgemerkt worden dat van een asielzoeker die zijn land verlaat omwille van problemen met autoriteiten vermoedelijk omdat hij hulp had verleend aan een klasgenoot redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij ernstige en voldoende pogingen onderneemt om uit te zoeken waarom hij daadwerkelijk wordt gezocht, wat er concreet is gebeurd met de persoon van wie hij vermoedt dat hij verantwoordelijk is voor zijn vervolging en of zijn directe familie nog verdere problemen hadden gekregen door hem. Het feit dat u nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse in uw persoonlijke situatie en doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Bovendien moet worden opgemerkt dat u betreffende de momenten waarop de verschillende invallen van de autoriteiten plaatsvonden, ongerijmde en incoherente verklaringen hebt afgelegd. U verklaarde dat u op 16 juni 2010 van uw moeder een telefoontje kreeg en dat u vernam dat ze u zochten en dat u niet meer naar huis mocht komen. Tevens gaf u aan dat de autoriteiten, kadyrovtsi samen met de lokale politie, op datzelfde moment bij uw drie ooms, de broers van uw vader, zijn binnengevallen. Omdat ze u daar niet vonden, vielen ze nadien, dezelfde dag nog, binnen bij uw schoonmoeder in Osman-yurt. U verklaarde dat u vernam van uw echtgenote dat op 17 juni 2010 ze u een tweede maal in de woning van uw schoonmoeder zijn komen zoeken maar u kon zich vergissen van datum. U verwees ook naar een inval bij uw schoonmoeder waarbij uw schoonbroer werd vermoord. Echter u kon tijdens het gehoor in februari 2011 niet aangeven wanneer dit exact had plaatsgevonden, noch tijdens het gehoor in juli 2011. U antwoordde op de vraag wanneer ze dan naar u op zoek waren enkel 'altijd', 'alle dagen' en u verwees tijdens het gehoor in juli naar uw vrouw voor de juiste datum (CGVS man 25/02/2010 p. 8, 17; 11/07/2011 p. 9). Op het gehoor in juli 2011 beweerde u dat naast de inval in uw woning op 16 juni 2010 en de dood van uw schoonbroer er geen andere invallen meer waren geweest (CGVS man 11/07/2011 p. 10). U werd geconfronteerd met uw verklaringen betreffende de inval bij uw ooms en u bevestigde dat deze huiszoeking had plaatsgevonden (CGVS 11/07/2011 p. 10). Opnieuw werd u gevraagd of er nog andere invallen plaatsvonden behalve op 16 juni 2010 in uw woning en bij uw ooms en de dood van uw schoonbroer en opnieuw herhaalde u dat er niets meer was gebeurd (CGVS man 11/07/2011 p. 10). Vervolgens gaf u aan dat de autoriteiten twee à drie maal bij uw vrouw waren langs geweest en u gaf aan dat het op 16 juni was maar u kon niet zeggen wanneer de andere twee keren hadden plaatsgevonden, noch kon u duidelijk maken hoeveel tijd er tussen de verschillende invallen zat of in welke periode. U legde uit dat op 16 juni 2010 men twee keer is binnengevallen bij uw schoonmoeder en dat de derde keer uw schoonbroer werd vermoord (CGVS man 11/07/2011 p. 10). U werd geconfronteerd met uw verklaringen in februari en u antwoordde dat u dacht dat ze twee keer zijn binnengevallen bij uw vrouw op dezelfde dag (CGVS man 11/07/2011 p. 11). Uw uitleg is niet afdoende en weerlegt deze ongerijmdheid niet. Bovendien moet vastgesteld worden dat uw echtgenote tijdens haar gehoren verklaarde dat ze u kwamen zoeken op 16 juni, op 19 juni en op 17 augustus 2010. Uw echtgenote expliciteerde zelfs dat de tweede inval plaatsvond op uw verjaardag (CGVS vrouw 25/02/2011 p. 5; 11/07/2011 p.4, 5). Het is vooreerst merkwaardig dat u er niet in slaagt om concreet aan te geven op welke ogenblikken u daadwerkelijk werd gezocht. Verder is het eveneens merkwaardig dat u zelfs niet eens de maand van de dood van uw schoonbroer, gedood omdat ze u zochten, kan weergeven. Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende het tijdstip waarop de invallen bij uw schoonmoeder plaatsvonden. Gezien deze flagrante vaagheden, ongerijmdheden en tegenstrijdigheden kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Van een asielzoeker die zijn land ontvlucht omwille van het feit dat hij werd gezocht door de autoriteiten, is het redelijk te verwachten dat hij concreet, coherent en duidelijk kan aangeven op welke momenten hij werd gezocht. Deze vastgestelde vaagheden en nalatige handelingen aangaande feiten die immers betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico op vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondersteund door uw reis doorheen de Russische Federatie. Uit uw relaas blijkt dat u vanuit Khasavyurt de bus naar Moskou nam en dat u reisde met enkel uw binnenlands paspoort en uw rijbewijs. U gaf aan dat de bus onderweg naar Moskou meerdere malen werd gecontroleerd maar dat de chauffeur alles regelde (CGVS 25/02/2011 p.11, 12). Het feit dat u met uw eigen identiteitsdocumenten deze binnenlandse reis ondernam en dat u het risico nam, gezien uw vrees voor de autoriteiten, om bij identiteitscontroles ernstige problemen te krijgen, ondermijnt uw vrees voor de autoriteiten. Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u vanuit Khasavyurt de bus naar Moskou nam en dat u reisde met enkel uw binnenlands paspoort en uw rijbewijs. U gaf aan dat de bus onderweg naar Moskou meerdere malen werd

gecontroleerd. In Moskou verbleef u twee weken bij een kennis van uw vader, S.(...). U gaf aan dat er geen andere documenten voor uw reis naar Europa werden geregeld, noch had u vragen gesteld of er documenten voor u voorzien waren. U vermeldde dat S.(...) u meenam naar een treinbegeleidster en dat u de trein nam naar een onbekende plaats. S.(...) liet u weten dat u geen vragen mocht stellen aan de treinbegeleidster en u had dat ook niet gedaan. Op de eindbestemming van de trein, een stad waarvan u niet de naam weet, nam u de taxi waarmee u naar België kwam. U verklaarde dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U gaf aan dat u enkel met de trein een landsgrens overging maar de u met de wagen geen grens had opgemerkt. U vermeldde dat er geen afspraken waren gemaakt over de reisroute, het verloop van de reis, over wat te doen tijdens de reis naar hier (CGVS 25/02/2011 p.11, 12). Uw uitleg overtuigt echter niet. Het is weinig waarschijnlijk dat u zonder geldige internationale reisdocumenten met de trein de Europese Unie zou zijn binnengekomen. Verder is het evenmin weinig waarschijnlijk dat de chauffeur van de taxi het risico zou nemen om zonder reisdocumenten voor u de Europese Unie binnen te komen of u geen informatie te geven over de reisdocumenten of concrete afspraken te maken. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over de reisdocumenten die mogelijks voor u werden gebruikt. Dit alles doet mij vermoeden dat informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, uw reisdoel en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Wat betreft uw vermeende taalproblemen dient opgemerkt te worden dat uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt dat etnische Tsjetsjenen in het algemeen de Russische taal machtig zijn, toch minstens in die mate dat ze het kunnen verstaan en zelfs eenvoudige gesprekken kunnen voeren. Meestal zullen zij zich goed in het Russisch kunnen uitdrukken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u verklaarde in Osman-Yurt negen jaar (middelbaar) onderwijs te hebben gevolgd. U gaf aan dat de vakken Tsjetsjeense literatuur en taal in het Tsjetsjeens werden gegeven en de rest van de lessen werd in het Russisch gegeven (CGVS 11/07/2011 p. 2). Bovendien werd u aan het begin van beide gehoren duidelijk gevraagd om taalproblemen te melden (CGVS 25/02/2011 p.2; 11/07/2011 p. 2). Opgemerkt moet worden dat u in beide gehoren verklaarde telkens wanneer u vragen niet goed had begrepen deze had gemeld en dat u nadien de verduidelijking wel had begrepen (CGVS 25/02/2011 p.17; 11/07/2011 p. 13). Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort en uw rijbewijs, bevatten persoonsgegevens welke niet betwist worden." U verklaarde bovendien dat ook op 17 augustus 2010 militairen de woning bij uw moeder binnenvielen op zoek naar uw man. Uw broer Arslan was op bezoek. U hoorde 's morgens een geluid, een schot. U kleedde zich aan en liep naar buiten waar u uw moeder zag en u het lichaam van uw broer op de grond zag liggen. U verklaarde dat volgens uw moeder uw broer deze mensen niet naar jullie slaapkamer liet gaan, dat uw broer naar hun wapen greep en dat hij daarom werd doodgeschoten.

Verder vermeldde u dat u niet wist wat deze mannen op 17 augustus 2010 kwamen doen. Zij lieten enkel weten dat ze een huiszoeking wilden doen wat ze ook uitvoerden. U expliciteerde dat een van de mannen met kracht tegen een deur sloeg waar achter uw zoontjes bevond en hij waardoor uw zoontje zijn bewustzijn verloor en hij naar het ziekenhuis moest. U verwees naar het feit dat de hele tijd auto's langs kwamen en dat ze misschien dachten dat het uw man was die op bezoek kwam. (CGVS 25/02/2010 p. 5; 11/07/2011 p. 5). Opgemerkt moet worden dat geziener ernstig getwijfeld wordt aan het asielrelaas van uw echtgenoot, er eveneens getwijfeld wordt aan de link die u legt tussen de dood van uw broer en de asielmotieven van uw echtgenoot. Bovendien moet opgemerkt worden dat u tot op heden betreffende het overlijden van uw broer en de ziekenhuisopname van uw zoontje geen bewijs voorlegde, nochtans beweerde u dat u aan deze documenten kon geraken (CGVS 11/07/2011 p.5, 6). De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort en de geboorteaktes van de kinderen, bevatten persoonsgegevens welke niet betwist worden. Uw medisch attest geeft aan dat u een posttraumatisch stress syndroom vertoont. Het medisch attest vermeld enkel uw traumatische ervaring betreffende de dood van uw broer. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw psychische problemen, moet toch worden opgemerkt dat u - zoals hierboven werd gemotiveerd werd - niet aannemelijk maakt dat de dood van uw broer verband houdt met het asielrelaas van uw echtgenoot.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat dat u zwanger bent.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middelonderdeel van een enig middel voeren verzoekers *“aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling”*, de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder menen verzoekers dat het Commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout heeft begaan. Verzoekers laten vooreerst gelden niet akkoord te kunnen gaan met het feit dat in de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, wordt gesteld dat eerste verzoeker weinig tot geen ernstige pogingen ondernam om meer informatie te bekomen over de omstandigheden en de evolutie van zijn problemen, noch in zijn land van herkomst, noch sinds zijn komst in België. Volgens verzoekers miskent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hier immers duidelijk de dagelijkse realiteit van de Dagestaanse (en Tsjetsjeense) samenleving. Daar waar het in een Westerse samenleving zoals de Belgische immers logisch zou zijn dat men zoveel mogelijk informatie zou vergaren nadat men onderworpen werd aan een huiszoeking om vervolgens zijn verhaal te kunnen gaan halen bij de bevoegde instanties, ligt dit in hun geval toch wel anders, aldus verzoekers. Het is immers, zo vervolgen verzoekers, zo dat de Dagestaanse en Tsjetsjeense autoriteiten, onder andere ten gevolge van corruptie, volledig machteloos staan ten opzichte van bepaalde gewelddadige groeperingen en zelfs zelf regelmatig hun toevlucht nemen tot buitensporig en onrechtmatig geweld. Verzoekers menen dat verscheidene bronnen dit bevestigen en verwijzen dienaangaande naar een rapport van Amnesty International van 2011, getiteld *“Amnesty International Report 2011: The State of the World's Human Rights”*, dat ze deels citeren. Ook de bronnen die door verweerder zelf worden aangehaald, bevestigen dit gegeven, aldus verzoekers. Verzoekers citeren in dit verband uit de informatie die door de verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd, getiteld *“Subject Related Briefing, Russische Federatie, Dagestan, Algemene en veiligheidssituatie update januari 2011”*. Volgens verzoekers blijkt dus dat de ordediensten in Dagestan regelmatig zonder enige concrete aanwijzing burgers die zij beschouwen als rebellen, aanvallen, arresteren en onderwerpen aan illegale ondervragingstechnieken, zoals foltering en psychologische druk. Dit gegeven, zeker in combinatie met de wreedheid van een quasi-overheidsinstantie als de Kadyrovtsi, zorgt er uiteraard voor dat er in Dagestan geen sprake kan zijn van een rechtsstaat vergelijkbaar met die in de Westerse landen, aldus verzoekers. Immers, zo voegen verzoekers eraan toe, hierbij verwijzend naar een bepaald boek, *“The kadyrovtsy are clearly the best-trained, best armed, and most battle-ready irregular forces at Russia's disposal in the North Caucasus”*. Verzoekers zijn dan ook de mening toegedaan dat het in het licht van deze omstandigheden uiteraard te begrijpen is dat eerste verzoeker net probeert te vermijden om met deze instanties in contact te komen. Bijgevolg kan hij hierdoor, zo merken verzoekers op, geen informatie bekomen omtrent de situatie van zijn voormalige klasgenoot. Volgens verzoekers kan hij

hierdoor ook geen bevestiging verkrijgen van de Kadyrovtsi zelf omtrent het waarom van de zoektocht naar hem en de daarbij horende huiszoekingen. Verzoekers stellen dat het, gelet op het gegeven dat eerste verzoeker in het verleden nooit met de autoriteiten in aanraking is gekomen, meer dan duidelijk is dat het wel degelijk met het vervoeren van de dozen voor zijn oud-klasgenoot te maken heeft. De eerste huiszoeking bij hem thuis vond immers plaats, aldus verzoekers, twee dagen na het vervoeren van de dozen en één dag nadat de oud-klasgenoot in kwestie werd opgepakt vanwege banden met de rebellen. Verzoekers achten het dan ook duidelijk dat men eerste verzoeker zoekt omdat men ervan overtuigd is dat ook hij tot de rebellen behoort. Verder opperen verzoekers dat het eveneens niet hoeft te verbazen dat eerste verzoeker van zijn ouders geen verdere informatie ontving. Immers, zo verduidelijken ze, wisten zijn ouders dat, als zij hem op de hoogte brachten van de reële toestand, eerste verzoeker uit bezorgdheid om tweede verzoekster en de kinderen zijn schuilplaats zou verlaten, wat uiteraard nefaste gevolgen zou hebben voor eerste verzoeker. Volgens verzoekers verkozen de ouders aldus om eerste verzoeker te vertellen dat er geen verdere problemen waren, dit met het oog hem, hun schoondochter en hun kleinkinderen te beschermen. Verzoekers menen dat de ernst van de feiten ook blijkt uit de getuigenverklaringen van de ooms van eerste verzoeker, van zijn moeder en de burens, evenals uit de verklaring van eerste verzoeker zelf, verklaringen die alle als bijlage bij hun verzoekschrift werden gevoegd. In deze verklaringen wordt, aldus verzoekers, bevestigd dat eerste verzoeker nooit problemen kende alvorens hij de dozen voor zijn oud-klasgenoot vervoerde en dat zijn leven momenteel wel degelijk ernstig in gevaar is. Verzoekers zijn dan ook van mening dat het Commissariaat-generaal, door dit geheel aan gegevens te miskennen, een schending van de eerder aangehaalde wetsartikelen begin. Met betrekking tot de vastgestelde ongerijmde en incoherente verklaringen, merken verzoekers op dat zij hiermee niet akkoord kunnen gaan. Immers, zo vervolgen verzoekers, waar het Commissariaat-generaal stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van eerste verzoeker omwille van het feit dat hij het antwoord schuldig moet blijven op een aantal vragen over de huiszoekingen bij zijn schoonfamilie en omdat hij aangaf dat hij gedurende de hele periode van zijn onderduiken gezocht werd, dient erop te worden gewezen dat eerste verzoeker door zijn familie bewust verstoken werd gehouden van enige informatie aangaande zijn situatie. Volgens verzoekers werd hem alzo niets gemeld aangaande de huiszoekingen die plaatsvonden bij zijn schoonfamilie. Het was pas, aldus verzoekers, toen hij zijn vrouw in België terugzag dat hij vernam dat er na 16 juni 2010 nog twee andere huiszoekingen waren geweest bij zijn schoonfamilie en dat bij de laatste huiszoeking zijn schoonbroer werd vermoord. Volgens verzoekers kon zijn schoonfamilie hem dit tijdens de periode dat hij ondergedoken leefde niet melden aangezien zij niet op de hoogte waren van het onderduikadres van eerste verzoeker en eerste verzoeker zijn gsm had moeten afgeven aan zijn oom op het moment dat hij daar onderdook. Het is bijgevolg hierdoor, aldus verzoekers, dat eerste verzoeker geen concreet antwoord kon geven op de vragen aangaande de twee laatste huiszoekingen bij zijn schoonfamilie. Verzoekers menen dat dit meteen ook verklaart waarom eerste verzoeker niet kan zeggen op welke momenten hij daadwerkelijk gezocht werd, veronderstellend dat het Commissariaat-generaal daarmee eveneens verwijst naar de tijdstippen waarop de Kadyrovtsi hun huiszoekingen deden. Het is immers, zo stellen verzoekers, duidelijk dat eerste verzoeker, zoals hij zelf reeds aangaf in zijn gehoor, gedurende de hele tijd gezocht werd door Kadyrovtsi, wat uiteraard net de reden was waarom hij onderdook. Door deze zaken te miskennen, beging het Commissariaat-generaal een schending van de eerder vermelde wetsartikelen, aldus verzoekers. Voorts poneren verzoekers eveneens niet akkoord te kunnen gaan met de redenering van het Commissariaat-generaal dat de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van eerste verzoeker verder ondersteund wordt door zijn reis doorheen de Russische Federatie. Wat de busreis van Khasavyurt naar Moskou betreft, merken verzoekers op dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor aangaf dat er onderweg een controle was, maar dat dit geregeld werd door de chauffeur. Volgens verzoekers weet eerste verzoeker, die zelf chauffeur was, uit ervaring dat een bestuurder door omkoping van de bevoegde diensten een effectieve controle kan vermijden. Aldus nam hij, zo opperen verzoekers, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert allerm minst een groot risico om bij identiteitscontroles ernstige problemen te krijgen. Waar de verwerende partij daarnaast stelde dat de reisroute van eerste verzoeker niet aannemelijk is, gelet op het feit dat hij tijdens de rit met de wagen geen grens had opgemerkt en gezien het feit dat hij met een beperkt aantal reisdocumenten reisde, werpen verzoekers op dat *“eerste verzoeker bij het verhoor meldde dat hij tijdens de reis met de taxi geen grenscontroles had opgemerkt, voor zover hij zich kon herinneren, doch dat de taxichauffeur op een bepaald moment wel met iemand zat te bellen en dat ze op die persoon dienden te wachten (...)”*. Volgens verzoekers verklaarde eerste verzoeker aldus niet dat er geen controles waren aan de grenzen, maar wél dat hij zich hiervan niets herinnert. Verzoekers menen dat dit wel geloofwaardig is, daar eerste verzoeker was opgedragen om te doen alsof hij sliep wanneer ze met de wagen werden tegengehouden en om geen vragen te stellen. Daarnaast wijzen verzoekers erop dat het niet geheel denkbeeldig is dat de mensensmokkelaars afspraken hebben met de grenswachters en dat zij voor een bepaald bedrag hun ogen wel sluiten bij het nakijken van de papieren van personen.

Verzoekers, die stellen dat de reisroute van eerste verzoeker aldus wel degelijk aannemelijk is, merken wederom op dat het Commissariaat-generaal door deze zaken te miskennen een schending beging van de eerder aangehaalde wetsartikelen. Verder betogen verzoekers niet akkoord te kunnen gaan met de stelling in de bestreden beslissing dat de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de erkenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Het is immers zo dat zij geen asiel aanvragen louter op basis van het feit dat zij van Tsjetsjeense origine zijn. Hun asielaanvraag heeft echter, zo verduidelijken ze, te maken met het feit dat eerste verzoeker gelinkt wordt aan de rebellen nadat hij voor een oud-klasgenoot enkele dozen had vervoerd. Door dit te miskennen, beging het Commissariaat-generaal een zware appreciatiefout, aldus verzoekers. Minstens dient, zo voegen ze hieraan toe, te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal in deze zeer onzorgvuldig tewerk is gegaan.

In een tweede middelonderdeel *“aangaande de weigering van het subsidair beschermingsstatuut”* werpen verzoekers de schending op van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens verzoekers is er tevens sprake van een manifeste appreciatiefout. Verzoekers laten gelden niet akkoord te kunnen gaan met de analyse van het Commissariaat-generaal dat de situatie in Dagestan op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De door het Commissariaat-generaal bijgevoegde informatie ondersteunt immers eerder hun verhaal dan dat het dit onwaarschijnlijk zou maken, aldus verzoekers. Verzoekers menen dat uit hetgeen zij eerder aangaven, blijkt dat de situatie in Dagestan toch wel zeer ernstig te noemen is en dat het leven van eerste verzoeker, welke gezocht wordt door de overheidsdiensten, wel degelijk in gevaar is. Volgens hen kan dan ook allerm minst beweerd worden dat deze gegevens tot de conclusie leiden dat *“De situatie in Dagestan op dit ogenblik dan ook niet van die is aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2c) van de Vreemdelingenwet”*. Daarnaast gaat het volgens verzoekers gewoonweg niet op om de situatie van burgers in Dagestan in het algemeen te projecteren op en te vereenzelvigen met hun situatie. Dat die algemene situatie in Dagestan niet zo rooskleurig is als het Commissariaat-generaal doet uitschijnen, blijkt trouwens ook uit verscheidene andere bronnen, aldus verzoekers. Verzoekers verwijzen dienaangaande naar een terugblik van de *“Jamestown Foundation”* op de situatie in Dagestan in 2010 en citeren uit dit rapport, door verzoekers getiteld als *“(…)An Assessment of Events in Dagestan in 2010: The Year in Review, 10 January 2011(…)”*. Volgens verzoekers wordt dus duidelijk dat er bij de militairen in Dagestan een grote vorm van willekeur heerst. Tevens opperen ze dat het duidelijk moge zijn dat een strategie van *“shoot first, ask questions later”* een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet vormt. Verzoekers stellen dat het ook als een paal boven water staat dat eerste verzoeker daarbij extra risico loopt ten gevolge van zijn vermeende band met de rebellen, temeer gelet op de veelvuldige huiszoekingen in het verleden. Voorts menen verzoekers dat het jaarrapport van 2010 van Amnesty International, waaruit zij een kort fragment citeren, het constante gevaar in Dagestan bevestigt. Het bevestigt, aldus verzoekers, dat er sprake is van ernstige mensenrechtenschendingen door de ordehandhavers in Dagestan en dat deze schendingen uiterst zelden op regelmatige wijze worden bestraft. Verzoekers achten het, rekening houdend met de eerder vermelde feiten, dan ook duidelijk dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers besluiten dat het Commissariaat-generaal, dat blijkens de bestreden beslissing over een bepaalde appreciatiemarge beschikt, op nogal lichte wijze en in strijd met de hogervermelde regels een beslissing in hunnen hoofde heeft genomen, minstens dient gesteld te worden dat het Commissariaat-generaal in deze zeer onzorgvuldig te werk is gegaan. De subsidiaire bescherming moet hen dan ook in ondergeschikte orde worden toegekend, aldus verzoekers.

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers een rapport toe van Amnesty International over de situatie in de Russische Federatie anno 2011 en vijf verklaringen van personen uit de Russische Federatie met kopieën van hun paspoorten.

2.2. De bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen en waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat verzoeker weinig tot geen ernstige pogingen heeft ondernomen om meer informatie te

bekomen over de omstandigheden en de evolutie van zijn problemen, noch in zijn land van herkomst, noch sinds zijn aankomst in België. Verder verwijt het Commissariaat-generaal verzoeker een gebrek aan interesse in zijn persoonlijke situatie en oordeelt het dat dit afbreuk doet aan de ernst van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging. Daarnaast wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker betreffende de momenten waarop de verschillende invallen van de autoriteiten zouden hebben plaatsgevonden, ongerijmde en incoherente verklaringen aflegde. Dienaangaande wordt ook opgemerkt dat het merkwaardig is dat verzoeker er niet in slaagt om concreet aan te geven op welke ogenblikken hij daadwerkelijk werd gezocht. Eveneens wordt het in de beslissing merkwaardig geacht dat hij zelfs niet eens de maand van de dood van zijn schoonbroer kan weergeven, die zou zijn gedood omdat ze hem zochten. Er wordt in dit verband ook gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde betreffende het tijdstip waarop de invallen bij zijn schoonmoeder zouden hebben plaatsgevonden. De ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt, zo luidt de beslissing voorts, verder ondersteund door zijn reis doorheen de Russische Federatie. Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat ook de reisroute, zoals die door verzoeker werd uiteengezet, niet aannemelijk is. Dit alles doet het Commissariaat-generaal vermoeden dat verzoeker informatie achterhoudt over zijn werkelijke reisroute, zijn reisdoel en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Wat verzoekers vermeende taalproblemen betreft, wordt opgemerkt dat uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt dat etnische Tsjetsjenen in het algemeen de Russische taal machtig zijn, toch minstens in die mate dat ze het kunnen verstaan en zelfs eenvoudige gesprekken kunnen voeren. In dit verband wordt ook gewezen op het feit dat verzoeker verklaarde in Osman-Yurt negen jaar onderwijs te hebben gevolgd, waarbij de vakken Tsjetsjeense literatuur en taal in het Tsjetsjeens werden gegeven en de rest van de lessen in het Russisch. Tevens wordt opgemerkt dat verzoeker aan het begin van zijn twee verhoren duidelijk gevraagd werd om taalproblemen te melden en hij tijdens beide gehoren verklaarde telkens wanneer hij vragen niet goed had begrepen, hij deze had gemeld en hij nadien de verduidelijking wel begreep. Betreffende de situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan wordt op grond van informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt omtrent de algemene veiligheidssituatie en de rebellie in Dagestan, gesteld dat de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Voorts wordt geoordeeld dat de situatie in Dagestan op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten, met name zijn binnenlands paspoort en zijn rijbewijs, kunnen, zo wordt tot slot geoordeeld, de voormelde conclusies niet wijzigen.

De bestreden beslissing die het Commissariaat-generaal ten aanzien van tweede verzoekster heeft genomen, is hoofdzakelijk gestoeld op de vaststelling dat zij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat in haren hoofde evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In de beslissing wordt ook opgemerkt dat gelet op het feit dat er ernstig getwijfeld kan worden aan het asielrelaas van haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, er eveneens getwijfeld kan worden aan de link die tweede verzoekster legt tussen de dood van haar broer en de asielmotieven van haar echtgenoot. Het Commissariaat-generaal wijst er in de beslissing ook op dat tweede verzoekster, ondanks haar bewering aan deze documenten te kunnen geraken, tot op heden geen bewijs heeft voorgelegd betreffende het overlijden van haar broer en de ziekenhuisopname van haar zoontje.

2.3. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor op het commissariaat-generaal van 25 februari 2011 meermaals bevestigt dat er op 16 juni 2010 invallen van de kadyrovtsi plaatsvonden bij hem thuis, bij zijn schoonouders en bij zijn drie ooms (stuk 9, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 25/02/2011, p. 8-9). Eerste verzoeker gaf tijdens dit gehoor ook aan dat hij, toen hij in België was, van zijn vrouw vernam dat ze ook op 17 juni bij zijn schoonouders waren langsgeweest, maar dat hij hiervan niet zeker was (*Ibid.*, p. 10). Tijdens zijn gehoor van 11 juli 2011 maakte eerste verzoeker aanvankelijk enkel melding van de inval in zijn huis op 16 juni 2010 en wist hij geen andere incidenten te melden (stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 11/07/2011, p. 11) en wist hij niet

exact te melden wanneer zijn schoonbroer werd vermoord (*Ibid.*, p. 9). De commissaris-generaal kon uit de verklaringen van eerste verzoeker terecht afleiden dat hij uiterst vaag blijft over de ogenblikken waarop de verschillende invallen van de autoriteiten, die naar verzoeker op zoek waren, zouden hebben plaatsgevonden. De Raad merkt op dat het zeer merkwaardig is dat eerste verzoeker, zoals hij thans beweert, door *“zijn familie”* bewust verstoken bleef van enige informatie aangaande zijn situatie. Bovendien mag worden verwacht dat eerste verzoeker meer coherente verklaringen zou afleggen indien hij door zijn vrouw bij haar binnenkomst in België over de situatie werd gebriefd, zoals hij beweert: *“Het was pas toen hij zijn vrouw in België terugzag dat hij vernam dat er na 16 juni 2010 nog twee andere huiszoekingen waren geweest bij zijn schoonfamilie en dat bij de laatste huiszoeking zijn schoonbroer werd vermoord”* (Verzoekschrift, p. 8). Aangezien tweede verzoekster volgens haar verklaringen op 29 november 2010 België binnenkwam (stuk 4, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 11/07/2011, p. 3), mag worden verondersteld dat beide verzoekers tijdens de verhoren op de zetel van het Commissariaat-generaal in staat zouden zijn om eenduidige en precieze verklaringen af te leggen. Blijkens het gehoorverslag was tweede verzoekster wél in staat om op heldere wijze uiteen te zetten dat ze op 16 juni 2010 éénmaal zijn binnengevallen, op 19 juni 2010 zijn teruggekomen en tenslotte op 17 augustus 2010 langskwamen (stuk 4, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 11/07/2011, p. 4-5). Uit de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten tot ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Het verweer van verzoekers dienaangaande kan geheel niet worden gevolgd, ontbreekt elke logica en is weinig ernstig te noemen.

2.4. Van een asielzoeker mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Op grond van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker sinds zijn aankomst in België, en dus na het verlaten van zijn schuilplaats in Dagestan, weinig tot geen ernstige inspanningen heeft ondernomen om, onder meer via zijn ouders, met wie hij blijkens zijn verklaringen nog wekelijks contact heeft (stuk 9, gehoorverslag verzoeker CGVS 25/02/2011, p. 3), meer informatie te bekomen over de omstandigheden en de evolutie van zijn problemen. Verzoekers trachten aan de hand van enkele algemene rapporten omtrent corruptie en onrechtmatig geweld vanwege de Dagestaanse autoriteiten, aan te tonen dat het begrijpelijk is dat eerste verzoeker probeert te vermijden in contact te komen met zijn nationale instanties. De Raad wijst er echter op dat eerste verzoeker ook onrechtstreeks, in de eerste plaats via vrienden en familie, informatie had kunnen inwinnen over de actuele stand van zaken van zijn problemen. Verzoeker maakt echter niet in het minst aannemelijk dat hij concrete inspanningen heeft geleverd om meer informatie te verkrijgen aangaande de concrete reden waarom hij wordt gezocht. Waar verzoekers er in hun verzoekschrift meermaals op hameren dat het toch duidelijk is dat eerste verzoeker wordt gezocht naar aanleiding van de dozen die hij voor een vroegere klasgenoot, A. genaamd, was gaan afhalen in een apotheek, en bijgevolg ook duidelijk is dat men ervan overtuigd is dat eerste verzoeker net als A. tot de rebellen behoort, merkt de Raad op dat dit louter een vermoeden betreft, wat blijkt uit het gehoorverslag: *“(…) Volgens mij was het de enige reden. Ik denk dat het daarom was (...)”* (stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 11/07/2011, p. 4). Verzoekers weten dit vermoeden op geen enkele wijze met objectieve gegevens te staven. Verzoekers wijzen er thans ook op dat het niet hoeft te verbazen dat eerste verzoeker ook van zijn ouders geen informatie kon bekomen, aangezien dezen wilden vermijden dat hij uit bezorgdheid voor zijn echtgenote en zijn kinderen zijn schuilplaats zou verlaten. Deze redenering doet, zo merkt de Raad op, evenwel niets af aan de medewerkingsplicht die op verzoeker zelf rust.

2.5. De Raad merkt in het licht van het voorgaande ook op dat verzoekers er klaarblijkelijk heden nog steeds niet in slagen om duidelijkheid te scheppen omtrent de concrete reden waarom eerste verzoeker in Dagestan door de autoriteiten zou worden gezocht. Verzoekers blijken evenmin bij machte om te verhelderen wat er met A., die zij verantwoordelijk achten voor hun vervolgingsproblemen, sinds midden juni 2010 is gebeurd, wat er gezegd en gevraagd zou zijn geweest aan verzoekers ouders tijdens de inval op 16 juni 2010 in hun woning en over de vraag of de autoriteiten verzoeker na de inval op 16 juni 2010 nog thuis of bij zijn directe familieleden zouden zijn komen zoeken. Van een asielzoeker kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht ernstige pogingen te ondernemen om duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas, waardoor de onwetendheid van verzoekers afbreuk doet aan hun geloofwaardigheid.

2.6. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. De Raad stelt vast dat verzoeker, die in zijn verzoekschrift bij zijn verklaringen aangaande zijn reisroute blijft en er enkele van herhaalt, er niet in slaagt de pertinente motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de wijze waarop hij de Europese

Unie zou zijn binnengekomen, te weerleggen. De Raad beaamt deze motieven, die gestoeld zijn op objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 25, Landeninformatie, CEDOCA Antwoorddocument tch2006-180wb, deelfiche, Fédération de Russie / Tchétchénie, toegang Schengenzone 21/11/2006).

2.7. Verzoekers' kritiek op de paragraaf in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, mist, zo stelt de Raad vast, feitelijke grondslag. Immers, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, wordt door het Commissariaat-generaal nergens in de bestreden beslissing gesteld, noch geïnsinueerd dat verzoekers louter op basis van hun Tsjetsjeense origine asiel zouden hebben aangevraagd.

2.8. Wat de door verzoekers als bijlagen aan hun verzoekschrift toegevoegde getuigenverklaringen betreft, wordt vooreerst vastgesteld dat de vertalingen die bij deze verklaringen werden gevoegd, niet voor eensluidend zijn verklaard, zodat de Raad op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Voorts stelt de Raad vast dat de stukken niet afkomstig zijn van een officiële instantie en alle een uitermate gesolliciteerd karakter vertonen, waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden toegedicht. Het feit dat verzoekers plots met de documenten komen aandragen - ze verschaffen overigens niet de minste uitleg waarom zij deze stukken niet eerder konden neerleggen en specificeren niet in het minst van wanneer de stukken dateren – hoewel verzoekers reeds eerder op het belang van stukken werd gewezen, bevestigt de beperkte bewijswaarde van deze documenten.

2.9. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas kunnen verzoekers zich niet langer steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat er in hunnen hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoekers met hun verwijzing naar informatie van de Jamestown Foundation en het jaarrapport van 2010 van Amnesty International kritiek leveren op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de actuele situatie in Dagestan in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de door verzoekers geciteerde teksten in sterke mate aansluiten bij en geenszins afbreuk doen aan de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 25, Landeninformatie, Russische Federatie, Dagestan, Algemene en veiligheidssituatie, update januari 2011), waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund en op grond waarvan hij terecht heeft geoordeeld dat er in Dagestan actueel voor burgers geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.10. Er werd geen schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk gemaakt. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoekers hebben geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN